

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/148/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114223267
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovič
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1114223267.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovič a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiány Pastierikovej, v právnej veci žalobcu: CENTRAL RAILWAYS a.s., Horárska 12, 821 09 Bratislava, IČO: 44 907 893, zast. JUDr. Roland Kovács, advokát, Mäsiarska 30, 040 01 Košice, proti žalovanému: Slovenská železničná dopravná spoločnosť, a.s., Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 35 856 742, zast. Advokátska kancelária JUDr. Jaroslav Brada, s.r.o., Dunajská 58, 811 08 Bratislava, IČO: 31 610 439, o zaplatenie 17.768,71 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 28Cb/304/2014-454 zo dňa 22. júla 2021, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 28Cb/304/2014-454 zo dňa 22. júla 2021 potvrdzuje.

II. Žalovaný má nárok proti žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) prvým výrokom zamietol žalobu žalobcu v celkom rozsahu. Druhým výrokom určil, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Okresným súdom Bratislava I samostatným uznesením. Tretím výrokom zaviazal žalobcu na povinnosť nahradiť trovy konania štátu v rozsahu 100 %, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Okresným súdom Bratislava I samostatným uznesením. Súd vec právne posúdil podľa ust. § 631 ods. 1 a 2, § 632 ods. 3, § 633 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), § 255 ods.1, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. V rozhodnutí uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I 13.08.2014 domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 17.768,71 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Súd konštatoval, že sporným medzi stranami sporu je to, či pootočenie obručí na 1. osi vľavo a na 4. osi vpravo má charakter skrytej vady a či k vzniku pootočenia obručí došlo v dôsledku nesprávnej manipulácie, obsluhy rušňa.

Súd sa v prvom rade zaoberal tým, či na rušni existovali skryté vady, ktorých následkom bola prvá a druhá porucha. Vychádzal pritom z toho, že súd nie je oprávnený spochybňovať závery znaleckých posudkov, pretože nemal na toto spochybňovanie potrebné odborné znalosti. Medzi stranami sporu nebolo sporné uzavretie zmluvy, vznik oboch porúch na rušni, oprava týchto porúch a napokon ani výška vynaložených finančných prostriedkov na opravu rušňa. Zo zápisu z komisionálnej prehliadky rušňa z 31.12.2013 vyplynulo, že 23.12.2013 pri preberaní rušňa rušňovodičom žalovaného bolo zistené pootočenie obručí na 1. osi vľavo a na 4. osi vpravo. K pootočeniu obručí došlo v čase od 15.11.2013

do 23.12.2013. Prvá os nejaví známky čerstvého vyhriatia obručí a brzdových klátikov. Medzi obručou a lúčom dvojkolia nebola zistená čerstvo vystupujúca hrdza. Vzperný krúžok nejavil známky čerstvého poškodenia. Na obruči a lúči je nejednoznačné značenie posunutia. Farba značenia obruče poškodená tepelným vplyvom. Posunutie obruče zistené v presne neurčenom čase. Os bola posunutá po druhom značení. Na okolesníku nebolo zistené poškodenie následkom sklzu dvojkolia. Štvrtá os nejavila známky čerstvého vyhriatia obručí a brzdových klátikov. Medzi obručou a lúčom dvojkolia nebola zistená čerstvo vystupujúca hrdza. Vzperný krúžok nejavil známky čerstvého poškodenia. Posunutie obruče zistené v presne neurčenom čase. Po druhom preznačení obruče náprava schopná prevádzky s podmienkou sledovania v prevádzke po dobu prejedenia 200 km. Pootočenie obručí bolo zistené pri preberaní rušňa do prevádzky. Komisiou nebola zistená príčina, pretože neboli zistené čerstvé stopy po posunutí. Odstupujúci rušňovodič 23.12.2013 nezistil posunutie obručí. Zo zápisu z komisionálnej prehliadky rušňa zo 06.03.2014 vyplynulo, že 03.03.2014 po ukončení výkonu rušňovodičom žalobcu bolo zistené pootočenie obruče voči lúču na 4. osi vpravo. K pootočeniu došlo v čase prevádzkového využitia rušňa od nástupu na zmenu o 9:00 hod. dňa 03.03.2014 po ukončenie zmeny dňa 03.03.2014 o 23:00 hod.. Obruč a brzdové klátiky nejavili známky čerstvého vyhriatia. Medzi obručou a lúčom dvojkolia nebola zistená čerstvo vystupujúca hrdza. Vzperný krúžok nejavil známky čerstvého poškodenia. Pootočenie obruče bolo zistené po prvom prevádzkovom výkone po preznačení obruče H4PS po prejedení vzdialenosti 201 km.

Komisiou nebola presne zistená príčina, pretože neboli zistené čerstvé stopy po posunutí. Vyhodnocovanie týchto listín, ako aj skutočnosti, že rušeň už bol prevzatý do užívania s pootočeným kolesom boli predmetom tvrdení strán sporu na pojednávaní konanom 15.02.2016 (bod 5. odvolaním napadnutého rozsudku). Keďže ale súd nemá potrebné odborné vedomosti na posúdenie správnosti týchto tvrdení zohľadnil preto závery znalca Ing. Slezáka (ktorý tieto skutočnosti a listiny tiež posudzoval, avšak z odbornej stránky), pričom znalec v doplnení č. 1 Znaleckého posudku č. 3/2015 z 03.12.2016 uviedol, že je možné na 100 % stanoviť, že zistené pootočenie 23.12.2013 bolo spôsobené prevádzkou rušňa s nedostatočne povolenou ručnou brzdou. Toto vyjadrenie na pojednávaní konanom 11.11.2019 (bod 8. odvolaním napadnutého rozsudku) rozviedol tak, že prvá porucha bola dôsledkom jazdy so zatiahnutou ručnou brzdou a pri tom sa pootočila štvrtá os kolesa. Táto porucha bola následne podľa znalca príčinou aj druhej poruchy, pretože ak by nedošlo k 23.12.2013 k pootočeniu 4. osi nebola by táto pootočená následne druhýkrát, čo bolo zistené 03.03.2014. Znalec tak v rámci výsluchu zotrval na závere uvedenom v doplnení č. 1 Znaleckého posudku č. 3/2015 z 03.12.2016, kedy konštatoval, že pootočenie z 03.03.2014, nemožno považovať za prevádzku s nedostatočne povolenou ručnou brzdou. V rámci svojho výsluchu znalec vylúčil skrytú vadu a rovnako aj nesprávnu opravu rušňa. Súd si bol vedomý, že znalecký posudok je len jeden z dôkazov, avšak znalecký posudok Ing. Slezáka vrátane jeho doplnenia bol podrobený skúmaniu výsledkom, ktorého bol posudok Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 76/2019 z 21.05.2019, ktorý bol vyžiadaný v konaní vedenom Okresným súdom Košice II. Tento konštatoval rovnaký záver, že k pootočeniu obručí došlo v dôsledku tepelného vplyvu spôsobeného nesprávnou obsluhou rušňa pri nedostatočne povolenej ručnej brzde rušňa na prvom aj druhom stanovišti, kedy došlo k treniu brzdových klátikov na dvojkolesiach o jazdnú plochu obručí. Zhodne so znalcom Ing. Slezákom vylúčil nesprávnu opravu rušňa spočívajúcu v nevyhovujúcom opravárenskom rozmere hviezdice, ako aj existenciu skrytej vady. Jednoznačne skonštatoval, že príčinou vyhriatia obručí H1 LS a H4 PS s následným uvoľnením obruče a pootáčaní po venci hviezdice bolo neúplné povolenie ručnej brzdy prvého a druhého podvozku, a to so 100 % istotou. Napokon skonštatoval, že odporúča vychádzať zo záverov znalca Ing. Rudolfa Slezáka uvedených v Znaleckom posudku č. 3/2015 a jeho doplnenia č. 1. Súd sa preto závermi znaleckého posudku Ing. Ihnáta, PhD., osobitne nezaoberal, keďže závery znalca Ing. Slezáka boli zohľadnené Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline a označené za správne.

V nadväznosti na uvedené súd preto konštatoval, že sa nepreukázalo tvrdenie žalobcu o existencii skrytej vady, v dôsledku ktorej by bol žalovaný povinný žalobcovi nahradiť sumu, ktorú vynaložil za vykonané opravy v zmysle článku 5 bod 6. zmluvy (v prípade, že sa pri prevádzkovaní predmetu nájmu prejavia skryté závady, ktoré nebolo možné zistiť pri prevzatí nájmomcom, nevzťahuje sa na takto zistené vady článok 5 bod 3. zmluvy. Výšku náhrady škody za opravu HDV budú zmluvné strany riešiť dohodou na základe určenia miery zavinenia). Keďže sa nepotvrdila existencia skrytých väd je žaloba žalobcu podaná z tohto dôvodu neopodstatnená.

Pokiaľ žalobca na podporu tvrdení argumentoval odkazom na Znalecký posudok č. 26/2019 Ing. Ihnáta, PhD. (bod 9. odvolaním napadnutého rozsudku) súd uviedol, že odpoveď na druhú položenú otázku je zhodná so závermi znaleckých posudkov, z ktorých súd vychádzal, a to že k druhému poškodeniu došlo v dôsledku prvého pootočenia. Odpoveď na prvú otázku je ale v príkrom rozpore so

závermi znaleckého posudku Ing. Slezáka a Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, pretože tieto konštatovali ako príčinu jazdu s nedostatočne uvoľnenou ručnou brzdou a nie predošlé pootočenie obruče (bod 18. odvolaním napadnutého rozsudku), a keďže záver znalca je v rozpore s týmito posudkami, súd vychádzal zo záverov Ing. Slezáka, pretože tieto boli podrobené ďalšiemu skúmaniu a vyhodnotené Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline ako správne. Znalec Ing. Ihnát, PhD. v posudku zároveň nedokázal určiť, ktorá spoločnosť, resp. jej zamestnanec, spôsobila druhé pootočenie obruče H1 L'S a prvé pootočenie obruče H4 PS. Celkovo v rámci súdneho sporu nebolo možné určiť vinníka - konkrétneho zamestnanca, buď žalobcu alebo žalovaného, ktorý spôsobil poškodenie rušňa jazdou s čiastočne uvoľnenou ručnou brzdou. Súd preto zohľadnil znenie § 632 ObZ (bod 14. odvolaním napadnutého rozsudku), ktoré vyložil v nadväznosti na znenie zmluvy, presnejšie podľa článku 5 bod 8. (nájomca je povinný zabezpečiť obsluhu vlastnými kvalifikovanými zamestnancami, ktorí sú poučení a preškolení o obsluhu predmetu nájmu), článku 5 bod 13. tretia veta (v prípade vzniku škody na predmete nájmu, ktorú spôsobil nájomca, alebo osoby, ktorým nájomca umožnil prístup k predmetu nájmu, je nájomca povinný nahradiť prenajímateľovi skutočnú škodu vyčíslenú prenajímateľom podľa nákladov na opravu predmetu nájmu), článku 5 bod 15. posledná veta (náklady na odstránenie poruchy zavinennej nesprávnou obsluhou znáša v plnom rozsahu nájomca) a článku 5 bod 16. (náklady na odstránenie poruchy zavinennej neodbornou manipuláciou, poškodenia alebo zničenia predmetu nájmu spôsobeného nájomcom, alebo treťou osobou bez zavinenia prenajímateľa znáša nájomca v rozsahu, ktorý nekryje poisťka prenajímateľa). Keďže v konaní bolo jednoznačne preukázané, že poškodenie rušňa má pôvod v jazde s nedostatočne uvoľnenou ručnou brzdou ide tak o nesprávnou obsluhu rušňa. Zároveň ako už súd uviedol v konaní nebolo jednoznačne preukázané zavinenie konkrétneho rušňovodiča strany sporu, a teda je možné, že s nedostatočne uvoľnenou ručnou brzdou jazdili aj rušňovodiči žalobkyne, čo potom v súlade so zmluvou má za následok, že žalobkyňa náklady uplatňované v konaní musí znášať sama. Preto súd vyhodnotil túto situáciu tak, že je to práve žalobkyňa, ktorá od žalovanej ako prenajímateľa požaduje zaplatenie peňažnej sumy, ktorú vynaložila na opravu rušňa, a ktorá musí uniesť dôkazné bremeno, že jej rušňovodiči poškodenie nespôsobili, resp. že ho spôsobili rušňovodiči žalobkyne. Keďže ale nebolo ničím preukázané zavinenie zamestnancov - rušňovodičov žalovanej, je potom v súlade s vyššie citovaným žalobkyňa povinná znášať náklady na opravu rušňa sama. Uzavrel, že žalobkyňa tak neunesla dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukázanie existencie skrytej vady (žiadna skrytá vada sa nepotvrdila) a ani pokiaľ ide o preukázanie spôsobenia škody zo strany žalovanej (jej rušňovodičmi) - zo žiadneho dôkazu predloženého v konaní nemožno žalovanej pričítať zodpovednosť za jazdu bez uvoľnenej ručnej brzdy. Tu nejde o presun dôkazného bremena na žalobkyňu, ale o preukázanie tvrdení žalobkyne o dôvodnosti jej nároku na zaplatenie žalovanej sumy. Tento záver súdu nie je spôsobilé zmeniť ani tvrdenie znalca o nesprávnom vedení záznamov rušňovodičov žalobkyne, pretože k poškodeniu rušňa nedošlo v dôsledku nesprávnych záznamov, ale v dôsledku jazdy s nedostatočne uvoľnenou ručnou brzdou, a preto nezrovnalosti v záznamoch a následne oneskorenie kontroly rušňa nemá vplyv na to, že s rušňom bolo jazdené nesprávne, a teda došlo k chybe v manipulácii, resp. obsluhy rušňa.

Pre úplnosť súd prvej inštancie dodal, že ak žalobca a znalec Ing. Ihnát, PhD. poukazovali na nevyhovujúci rozmer priemeru hviezdice, k tomuto zaujal stanovisko aj Ing. Slezák aj Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ktorí vylúčili opravárenskú chybu a ako príčinu zmenšenia rozmeru priemeru hviezdice označili jazdu s nedostatočne uvoľnenou ručnou brzdou. Ing. Slezák k tomu uviedol, že vylučuje zmenu opravárenského rozmeru, pretože táto by sa musela prejaviť. Vo svojom doplnení č. 1 Znaleckého posudku č. 3/2015 uviedol, že nezistil porušenie predpisu ČSD V 99/1, vo všetkých prípadoch nedošlo k nalisovaniu obručí na hviezdicu s nevyhovujúcimi mierami, t.j. pod dovolenú mieru a taktiež hodnota presahu zodpovedá stanovenej tolerancii minimálneho presahu 1,4 mm a maximálneho presahu 1,6 mm.

Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline sa k tomuto záveru priklonil, pričom uviedol, že k zmenšeniu rozmeru došlo práve mechanickým vplyvom pri druhom pootočení obruče - v dôsledku trenia materiálu. Aj znalec Slezák v doplnení č. 1 Znaleckého posudku č. 3/2015 konštatuje, že počas prevádzky v dôsledku uvoľnenia obruče na venci hviezdice došlo k vzájomnému pootáčaniu obruče po venci hviezdice následkom čoho došlo k vzájomnému opotrebovaniu vnútornej plochy obruče a vonkajšej plochy hviezdice, ktoré malo za následok vzájomné opotrebenie vnútornej plochy obruče a vonkajšej plochy hviezdice, čo spôsobilo zmenšenie rozmeru priemeru venca hviezdice o hodnotu 2,70 mm na priemere, t.j. obrúseniu o hodnotu 1,35 mm po celom obvode venca hviezdice.

Súd v zhode so záverom Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline sa preto priklonil k vylúčeniu opravárenskej chyby, pretože aj zo žalovaným predloženej listiny certifikovanej opravovne České dráhy, akciová spoločnosť, dílna pro opravu vozidel Přerov, provozný středisko oprav Olomouc č.

101/2009 vyplýva, že rozmer obručí vyhovoval. Presnejšie priemer venca ľavého je 1.094,2 mm, ktorý po odpočítaní znalcom uvádzanej hodnoty 2,7 mm je 1.091,50 mm, ktorá hodnota je uvedená v technickom náleze dvojkolia z 27.01.2014 vyhotoveným opravovňou.

V nadväznosti na uvedené súd rozhodol tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol, pretože existencia skrytej vady sa nepotvrdila a rovnako sa nepotvrdilo, resp. nepreukázalo, že by poškodenia nesprávnou manipuláciou s rušňom spôsobili rušňovodiči žalovaného.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že nakoľko žalovaný bol v celom rozsahu úspešný, keďže súd žalobu žalobcu zamietol, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania.

O nároku štátu, keďže zo štátnych finančných prostriedkov bol vyplatený znalec, a to uznesením sp. zn. 28Cb/304/2014 z 13.04.2016 a uznesením 28Cb/304/204 zo 06.06.2016, na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s v čl. 4 ods. 2 CSP s použitím ustanovenia § 253 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Keďže súd žalobu žalobcu zamietol, tento bol v celom rozsahu neúspešný, a preto súd štátu proti nemu priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu 100 %.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP.

Uviedol, že rozsudok súdu považuje za nesprávny. Namietal, že súd vo svojich záveroch dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože opomenul relevantné skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Základom pre rozhodnutie v danej veci bolo posúdenie otázky, či bol žalobca alebo žalovaný povinný znášať náklady na opravy za obdobie, kedy bolo hnacie dráhové vozidlo (ďalej v texte len ako „HDV“) v oprave v dôsledku poruchy. HDV bolo neprevádzkyschopné najprv v období od 23.12.2013 do 28.2.2014 z dôvodu pootočenia obručí na H1L'S a H4PS. Následne bolo HDV neprevádzkyschopné v období od 3.3.2014 do 25.3.2014 pre pootočenie obručí na H4PS.

Súd žalobu zamietol z dôvodu, že sa existencia skrytej vady nepotvrdila a rovnako sa nepreukázalo, že by poškodenia nesprávnou manipuláciou s rušňom spôsobili rušňovodiči žalovaného, a teda že neuniesol dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie opiera okrem iného svoje skutkové závery najmä o znalecký posudok znaleckého ústavu v Žiline. Žalobca vytkol súdu, že nikde v rozsudku neuviedol ako sa procesne vysporiadal s týmto dôkazom, resp. ako procesne pripustil tento dôkaz v danom spore, keďže je zrejmé, že tento posudok bol vyžiadaný v inom sporovom konaní pred iným súdom (aj keď je pravda, že medzi tými istými sporovými stranami). Mal za to, že podľa ust. § 207 ods. 3 CSP takéto posudok môže nariadiť iba súd a iba na návrh sporovej strany, pričom v danom prípade to tak nebolo, a je otázne či je možné takéto dôkazný prostriedok pripustiť.

Uviedol, že okrem vyjadrenia nesúhlasu so závermi znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva, nemohol tento nijako inak spochybniť, resp. žiadať jeho doplnenie, prípadne výsluch znalcov. Podľa jeho názoru by súd ani nemohol vyhovieť návrhu na doplnenie znaleckého posudku ústavu, ani nariadiť výsluch znalcov, keďže znalecký posudok znaleckým ústavom bol nariadený v inom sporovom konaní. Pre úplnosť dodal, že napriek návrhu o doplnenie znaleckého posudku o konkrétne nové otázky, Okresný súd Košice II nevyhoviel a znalecký posudok preto nebol doplnený (čím Okresný súd Košice II pochybil a odňal mu možnosť konať pred súdom). Relevantnou však v tomto smere považoval skutočnosť, že súd nijako nevyvetlil, ako procesne pripustil tento dôkaz, a preto je rozsudok súdu v tejto časti nepreskúmateľný. Zastával názor, že tento dôkaz je procesne neprípustným, a preto súd nemohol svoje závery oprieť o skutkové zistenia tohto posudku.

Namietal konštatáciu súdu uvedenú v bode 18. rozsudku v znení: „súd nie je oprávnený spochybňovať závery znaleckých posudkov, pretože súd nemá na toto spochybňovanie potrebné odborné znalosti.“, ktorú nepovažoval za absolútne správnu. Súd v danom prípade k rozhodnutiu potreboval znalecké vedomosti vyjadrené v znaleckých posudkoch, avšak závery znalcov musí v konečnom dôsledku vyhodnotiť súd. V tejto súvislosti poukázal najmä na skutočnosť súvisiacu s tým, že žalobca prevzal HDV od žalovaného do nájmu s už pootočenými obručami, pričom bola pootočená aj obruč LI, ktorej opätovné potočenie sa zistilo dňa 23.12.2013 (prvá porucha). Považoval za chybu súdu, ak súd vychádzal z tvrdení znalca Ing. Slezáka, že v prípade druhého pootočenia obruče (zistenej dňa 23.12.2013) došlo k zmene opravárenských rozmerov, avšak uvedenú skutočnosť už nezohľadnil pri posudzovaní otázky, že HDV bolo prevzaté s už pootočenou obručou, kedy rovnako mohlo dôjsť k zmene opravárenských rozmerov, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že podľa predloženej listiny certifikovanej opravovne České dráhy, akciová spoločnosť, dílna pro opravu vozidel Přerov, provozní středisko oprav Olomouc č. 101/2009 bol priemer venca ľavého 1.094,2 mm, teda iba o 2 mm viac ako dovolený rozmer. Ak teda vychádzal z toho, že pri druhom pootočení tejto obruče došlo k opotrebeniu materiálu až o 2,7 mm, je

nemožné vylúčiť, aby pri prvom pootočení (ktorého rozsah a okolnosti nepoznáme) nedošlo k žiadnej zmene opravárenských rozmerov.

Nakoľko ÚSI tvrdí vo svojom posudku č. 76/2019 z 21.5.2019, že k zmenšeniu rozmeru došlo práve (iba) mechanickým vplyvom pri druhom pootočení obruče - v dôsledku trenia materiálu (odpoveď na otázku č. 2, druhý odsek), je podľa jeho názoru vylúčené, aby došlo k pootočeniu obruče (v prvom prípade) bez trenia materiálu a vzniku mechanického vplyvu. Závery znalca považoval v tomto smere za rozporuplné a bolo úlohou súdu sa týmito skutočnosťami (prečo iba pri druhom pootočení došlo k zmene opravárenských rozmerov) vysporiadať.

Skutočnosť, že HDV bolo odovzdané do nájmu s už raz pootočenou obručou, podľa jeho názoru vylučuje riadnu prevádzkyschopnosť HDV tak, ako to predpokladá ust. § 631 ObZ, a to najmä z dôvodu, že pri jazde s už raz pootočenou obručou je vždy zvýšené riziko pootočenia obruče. Inak povedané, HDV bolo odovzdané do nájmu s vadou, ktorá mala značný vplyv na ďalšie užívanie, resp. pri prvom pootočení obruče. Ak by sa aj pripustil fakt, že v prvom prípade došlo k jazde s nedostatočne povolenou ručnou brzdou, z dôvodu opätovného pootočenia bolo nutné HDV dať okamžite do opravy, keďže HDV bolo odovzdané s už pootočenou obručou, čo žalobca nemohol ovplyvniť. Ak by mu HDV bolo odovzdané do nájmu bez takejto vady, teda bez pootočenia obruče, HDV by v prípade prvého pootočenia zisteného dňa 23.12.2013 nebolo nutné dať do opravy, ale obe obruče (H1L'S a H4 PS) by sa iba preznačili a HDV mohlo byť ďalej v prevádzke. Súd na uvedenú skutočnosť (odovzdanie HDV do nájmu s už pootočenou obručou) neprihliadol a vôbec sa ňou nezaoberal.

Žalobca bol toho názoru, že skutkové zistenia, ktoré vyplynuli zo Znaleckého posudku č. 26/2019 Ing. Ilnáta, uvedené v závere bod 1.1, o tom, že v dôsledku chybných zápisov zamestnancov žalovaného došlo k oneskoreniu, resp. nepristaveniu HDV na povinné prevádzkové šetrenie (pri ubehnutí každých 4.500 km je stanovená povinnosť pristaviť HDV na prevádzkové šetrenie), na ktorom by došlo okrem iného aj ku kontrole obručí, neboli podrobené posudku Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline, a preto ju súd nemohol nijako opomenúť, resp. neprihliadnuť na ňu. Namietal, že súd sa vôbec nezaoberal zamedzením, resp. nevykonaním prevádzkového šetrenia (ako komplexnej kontroly HDV po každých 4.500 km), spomína iba nezrovnalosti v záznamoch a oneskorenie kontroly rušňa, čo je však nesprávne. V danom prípade nedošlo k oneskoreniu kontroly rušňa, ale k nevykonaniu komplexnej kontroly HDV vôbec, a to v dôsledku chybného konania zamestnancov žalovaného. Porušenie povinnosti pristavenia HDV na prevádzkové šetrenie pred ubehnutím každých 4.500 km je nielenže porušením zmluvy o nájme, ale aj porušením platných právnych predpisov na úseku železničných koľajových vozidiel. Preto vyvstáva otázka, či stav, ktorý zapríčinil svojou činnosťou zamestnanec žalovaného, nemôže mať vplyv na celkovú prevádzkyschopnosť HDV. Domnieval sa, že určite áno. Naviac samotný Ústav súdneho inžinierstva (v prípade ak odvolací súd dospeje k záveru, že bol tento dôkazný prostriedkom procesne prípustný) na otázku č. 5 odpovedal: „preťažovanie vlaku, prevádzkovanie HDV s nefunkčnou protisklzovou ochranou, nedostatočnou kontrolou vlaku po ukončení prevádzky, nezaznamenanie údajov do prevádzkovej knihy, prevádzka HDV s nedostatočne uvoľnenou ručnou brzdou a iné porušenia predpisov môže jednoznačne spôsobiť poškodenie HDV.“

V Znaleckom posudku č. 26/2019 na str. 13 je okrem iného uvedené: „Ďalším faktorom, ktorý vplýval na pootočenie obruče na H1L'S je ten, že obruč už bola raz pootočená, a to predchádzajúcim používateľom (nie CRW). Ak by došlo k pootočeniu obruče v dôsledku utiahnutia ručnej brzdy na 1. podvozku [znalec má na mysli H1], tak potom by došlo i k pootočeniu obruče na HIPS, pretože pri zatiahnutí ručnej brzdy je zabrzdene celé dvojkolie a nie len ľavé alebo pravé koleso (ale tak H1L'S ako aj HIPS).“ Ani uvedený záver znalca nebol podrobený skúmaniu Ústavu súdneho inžinierstva v Žiline, a preto je potrebné ho považovať za nevyvrátený, a teda správny (keďže súd nemá potrebné odborné vedomosti v tomto smere). Žiaden znalecký posudok okrem posudku č. 26/2019 totiž nevysvetlil, ako funguje ručná brzda na HDV, pričom záver znalca uvedený v tomto posudku jednoznačne stanovil, že v prípade zatiahnutia ručnej brzdy je zabrzdene celé dvojkolie, nielen konkrétne koleso, čo musí platiť aj v prípade neúplného povolenia ručnej brzdy. Toto zistenie znalca považuje za logické a správne, pričom za predpokladu, že súd nesprávne (nezákonne) prihliadol na posudok Ústavu súdneho inžinierstva, mohlo byť toto zistenie aj rozhodujúce.

Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozhodol o odvolaní tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec vráti na nové konanie, a aby mu priznal nárok náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %, alternatívne, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie a taktiež mu prizná náhradu trov konania v plnej výške.

4. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že sa plne stotožňuje so závermi a rozsudkom súdu prvej inštancie, argumenty žalobcu uvádzané v odvolaní považuje za účelové, tvrdenia žalobcu

obsiahnuté v odvolaní majú povahu všeobecných tvrdení a citácií judikatúry, avšak k meritu veci nepoukazuje na zásadné pochybenia súdu prvej inštancie, naopak, opakuje tvrdenia, s ktorými sa už súd prvej inštancie v konaní vysporiadal.

Z uvedených dôvodov preto navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok Okresného súdu Bratislava I ako vecne správny potvrdil a žalobcu zaviazal k náhrade 100 % trov konania žalovanému.

5. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, a je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správne v súlade ust. § 387 ods. 1 CSP.

6. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom. Súd sa vo svojom rozsudku vysporiadal so všetkými argumentmi žalobcu, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a na správnosť dôvodov uvedených v rozsudku odvolací súd v celom rozsahu odkazuje.

7. Odvolací súd zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci. Odvolací súd konštatuje, že v odvolaní odvolateľ neargumentuje žiadnymi skutočnosťami, s ktorými by sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal a ktoré by mali za následok zmenu konajúcim súdom zisteného stavu alebo jeho právneho hodnotenia. Z konania pred súdom prvej inštancie ako aj odvolacím súdom, iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva, a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

8. Podľa § 630 ods. 1 ObZ, zmluvou o nájme dopravného prostriedku sa prenajímateľ zaväzuje prenechať nájomcovi dopravný prostriedok na dočasné užívanie a nájomca sa zaväzuje zaplatiť odplatu.

9. Podľa § 631 ods. 1 a 2 ObZ, prenajímateľ je povinný odovzdať nájomcovi dopravný prostriedok spolu s potrebnými dokladmi v čase určenom v zmluve, inak bez zbytočného odkladu po uzavretí zmluvy. Dopravný prostriedok musí byť spôsobilý na prevádzku a na užívanie určené v zmluve, inak na užívanie, na ktoré dopravný prostriedok obvykle slúži. Prenajímateľ zodpovedá za škody spôsobené nájomcovi tým, že dopravný prostriedok nie je spôsobilý podľa odseku 1. Tejto zodpovednosti sa prenajímateľ zbaví, ak preukáže, že nemohol zistiť ani predvídať nespôsobilosť dopravného prostriedku pri zachovaní odbornej starostlivosti do jeho prevzatia nájomcom.

10. Podľa § 632 ods. 3 ObZ, nájomca je povinný starať sa o to, aby na dopravnom prostriedku nevznikla škoda. Škodu na dopravnom prostriedku znáša prenajímateľ, ibaže škoda bola spôsobená nájomcom alebo osobami, ktorým nájomca umožnil prístup k dopravnému prostriedku. Nájomca je povinný dať dopravný prostriedok poistiť, len keď to určuje zmluva.

11. Podľa § 633 ods. 1, 2 a 3 ObZ, nájomca je povinný udržiavať dopravný prostriedok na účet prenajímateľa v stave, v akom dopravný prostriedok prevzal, s prihliadnutím na obvyklé opotrebenie. Nájomca je povinný potrebu opráv, na ktorých vykonanie je povinný podľa odseku 1, oznámiť bez zbytočného odkladu prenajímateľovi. Ak túto povinnosť nespĺní, stráca právo na úhradu nákladov, môže však požadovať, o čo sa prenajímateľ opravou obohatil. Právo na náklady podľa odseku 1 musí nájomca uplatniť u prenajímateľa do troch mesiacov po ich vynaložení, ak tak neurobí, nemôže sa právo priznať v súdnom konaní, ak prenajímateľ oprávnene namietne, že právo nebolo uplatnené včas.

12. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

13. Podľa § 387 ods. 1, 2 a 3 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

14. Súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení, keď nepreukázal existenciu skrytej vady a ani nepreukázal spôsobenie škody zo strany žalovaného, t.j. zo žiadneho dôkazu predloženého v konaní nemožno žalovanému pričítať zodpovednosť za jazdu bez uvoľnenej ručnej brzdy. Tento záver súdu prvej inštancie napadol odvolaním žalobca, ktorý namietal nesprávnosť rozsudku. Považoval za nepreskúmateľný postup súdu prvej inštancie, ktorý v konaní použil dôkaz, ktorý bol uplatnený v inom sporovom konaní, pred iným súdom a medzi tými istými stranami a zároveň namietal nesprávne vyhodnotenie znaleckých posudkov, predložených v konaní.

15. Žalobca namietal, že súd v rozsudku neuviedol, ako sa procesne vysporiadal s dôkazom - znalecký posudok znaleckého ústavu v Žiline z dôvodu, že tento posudok bol vyžiadaný v inom sporovom konaní pred iným súdom. Poukázal na ust. § 207 ods. 3 CSP a vyslovil pochybnosti, či je možné takéto dôkazné prostriedok pripustiť.

Podľa § 191 ods. 1 a 2 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa čl. 15 ods. 1 a 2 základných princípov CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

Podľa § 209 ods. 1, 2 CSP, súkromný znalecký posudok je znalecký posudok predložený stranou bez toho, aby znalecké dokazovanie nariadil súd.

Ak je spolu so žalobou predložený súkromný znalecký posudok, ktorý má všetky zákonom predpísané náležitosti a obsahuje doložku o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku, postupuje sa pri vykonávaní tohto dôkazu, akoby išlo o znalecký posudok súdom ustanoveného znalca.

Odvolací súd posúdil vyššie uvedenú námietku žalobcu ako nedôvodnú. Z obsahu spisu, zo zápisnice z pojednávania dňa 11.11.2019 je zrejmé, že žalovaným bol predložený do konania Znalecký posudok č. 76/2019 vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline (č.l. 361), ako aj skutočnosť, že žalobca disponuje s týmto posudkom, ako aj s vyjadrením z 03.09.2019 a netrvá na ich doručení súdom. Na čísle listu 433d spisu je zažurnalizované vyjadrenie žalobcu (v procesnom postavení žalovaného) predložené do konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 35Cb/119/2014 k znaleckému posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, zo dňa 15.07.2019, na ktorom trvá a poukazuje naň aj v tomto konaní.

Z odvolaním napadnutého rozhodnutia je nesporne zrejmé, že súd Znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 76/2019 zo dňa 21.05.2019 predložený žalovaným posúdil a vyhodnotil ako dôkaz aj vo vzájomnej súvislosti s inými dôkazmi v súlade s ust. § 191 CSP. Jeho závery podporili správnosť záverov znalca Ing. Slezáka, ktorý bol ustanovený súdom. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že súd neopieral skutkové zistenia len o tento posudok, ale podrobne a dostatočne v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodnil jeho závery v súvislosti so znaleckými posudkami Ing. Slezáka a Ing. Ihnáta, ktorého znalecký posudok predložil do konania žalobca.

Vo vzťahu k argumentácii žalobcu týkajúcej sa Znaleckého posudku č. 76/2019 odvolací súd zároveň dáva do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 335/2019 zo dňa 20. augusta

2019, podľa ktorého „Nová právna úprava civilného sporového konania (účinná od 1. júla 2016) už explicitne neobsahuje možnosť preskúmania znaleckého posudku iným znalcom, tzv. „kontrolný znalecký posudok“, tak, ako to upravoval § 127 ods. 2 OSP (účinný do 30. júna 2016). Prostredníctvom § 209 CSP sa zaviedol inštitút „súkromného znaleckého posudku“, t.j. znaleckého posudku predloženého sporovou stranou bez toho, aby znalecké dokazovanie nariadil súd. Ak je spolu so žalobou predložený súkromný znalecký posudok, ktorý má všetky zákonom predpísané náležitosti a obsahuje doložku o tom, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku, postupuje sa pri vykonávaní tohto dôkazu, akoby išlo o znalecký posudok súdom ustanoveného znalca. Upustilo sa teda od posudzovania súkromných znaleckých posudkov len ako súkromných listín. Samozrejme, všetky znalecké posudky (aj súkromné) hodnotí súd komplexne v rámci voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 CSP). Hodnotí sa presvedčivosť znaleckého posudku vo vzťahu k posudzovaným skutočnostiam, jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi, a ak sa súd s jeho závermi nestotožňuje, je povinný to odôvodniť v rozhodnutí vo veci samej.“

S poukazom na uvedené, odvolací súd nedospel v záveru, že by bolo porušené právo žalobcu na spravodlivý súdny proces a rovnako tak nebolo porušené ustanovenie § 207 ods. 3 CSP.

16. Medzi stranami sporu bola sporná skutočnosť, či pootočenie obručí na 1. osi vľavo a na 4. osi vpravo má charakter skrytej vady a či k vzniku pootočenia obručí došlo v dôsledku nesprávnej manipulácie obsluhy rušňa.

Žalobca namietal, že súd vychádzal z tvrdení Ing. Slezáka, že v prípade druhého pootočenia obruče došlo k zmene opravárenských rozmerov, a túto skutočnosť už nezohľadnil pri posudzovaní otázky, že HDV bolo prevzaté už s poloootočenou obručou, kedy rovnako mohlo dôjsť k zmene opravárenských rozmerov, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že podľa predloženej listiny certifikovanej opravovne, bol priemer venca ľavého 1.094,2 m, teda iba o 2 mm viac, ako dovolený rozmer. Uviedol, že závery znalca sú v tomto smere rozporuplné, a bolo úlohou súdu, aby sa s týmito skutočnosťami vysporiadal. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na správnosť záverov súdu prvej inštancie uvedených v bode 20. odvolaním napadnutého rozsudku, kde súd jasne a výstižne posúdil zistený stav tak, že znalecký posudok Ing. Slezáka a podporne aj Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ako príčinu poškodenia uviedli jazdu s nedostatočne uvoľnenou ručnou brzdou, a nie predošlé pootočenie obruče.

Odvolací súd poukazuje na správnosť záverov súdu prvej inštancie, ktorý ustálil, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že poškodenie rušňa má pôvod v jazde s nedostatočne uvoľnenou ručnou brzdou a ide tak o nesprávnu obsluhu rušňa. Stotožňuje sa aj s jeho názorom, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané zavinenie konkrétneho rušňovodiča strany sporu, a teda je možné, že s nedostatočne uvoľnenou ručnou brzdou jazdili aj rušňovodiči žalobcu, čo potom, v súlade so zmluvou, má za následok, že žalobca náklady uplatňované v konaní musí znášať sám. Preto správne súd vyhodnotil túto situáciu tak, že je to práve žalobca, ktorý od žalovaného, ako prenajímateľa, požaduje zaplatenie peňažnej sumy, ktorú vynaložil na opravu rušňa a ktorý musí uniesť dôkazné bremeno, že jeho rušňovodiči poškodenie nespôsobili, resp. že ho spôsobili rušňovodiči žalobcu.

Keďže ale nebolo ničím preukázané zavinenie zamestnancov - rušňovodičov žalovaného, je potom v súlade s vyššie uvedeným, že žalobca povinný znášať náklady na opravu rušňa sám.

Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správne záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukázanie existencie skrytej vady (žiadna skrytá vada sa nepotvrdila) a ani pokiaľ ide o preukázanie spôsobenia škody zo strany žalovaného (jeho rušňovodičmi) - zo žiadneho dôkazu predloženého v konaní nemožno žalovanému pričítať zodpovednosť za jazdu bez uvoľnenej ručnej brzdy. Súd správne skonštatoval, že nejde o presun dôkazného bremena na žalobcu, ale o preukázanie tvrdení žalobcu o dôvodnosti jej nároku na zaplatenie žalovanej sumy.

Odvolací súd pripomína, že v sporovom konaní sú strany sporu povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Dôkazná povinnosť v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je

preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie. Podporne súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR, II. ÚS 38/2015, podľa ktorého dôkazné bremeno týkajúce sa skutočnosti leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí. Ak účastník neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, vychádza súd pri zisťovaní skutkového stavu z dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané, ako aj zo skutkových zistení založených na zhodnom tvrdení účastníkov.

17. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že súd na skutočnosť - odovzdanie vozidla do nájmu už s pootočenou obručou, neprihliadol a vôbec sa ňou nezaoberal. Odvolací súd poukazuje na body 18. až 21. odvolaním napadnutého rozsudku, kde súd podrobne odôvodnil na základe vykonaného dokazovania záver, že považuje za jednoznačne preukázané, že poškodenie rušňa má pôvod v jazde s nedostatočne uvoľnenou ručnou brzdou a ide tak o nesprávnou obsluhu rušňa. Odvolací súd zdôrazňuje, že bolo práve na žalobcovi, aby riadne a nesporne preukázal, že už pootočená obruč bola dôvod, pre ktorý nastala porucha, a táto porucha nastala chybou žalovaného, resp. jeho zamestnancov. V súvislosti so závermi znaleckého posudku Ing. Ilnáta, ktorými žalobca argumentoval, odvolací súd dodáva, že s týmito sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal pri hodnotení tohto dôkazu aj vo vzájomnej súvislosti s ďalšími dvomi znaleckými posudkami.

18. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument sporovej strany, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

19. Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správny skutkový záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku, z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť žiadne nedostatky. Odvolací súd pripomína, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo sporovej strany aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby sporová strana bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

20. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd nevzhliadol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP za dôvodné, zároveň ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty žalobcu nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie odkloniť, a preto v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 22. júla 2021 potvrdil, ako vecne správny.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a 2 CSP tak, že žalovaný má plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi z dôvodu, že bol plne úspešný v odvolacom konaní.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).